

Sygn. akt I NO 151/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marcin Łochowski

SSN Adam Redzik

w sprawie ze skarg Ministra Sprawiedliwości
na uchwałę nr (...) Walnego Zgromadzenia Izby Komorniczej w G. z dnia 31
stycznia 2019 r. w przedmiocie ustalenia miesięcznej składki celowej,
oraz na uchwałę nr (...) Walnego Zgromadzenia Izby Komorniczej w G. z dnia 31
stycznia 2019 r. w przedmiocie ustalenia miesięcznej składki celowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 27 maja 2020 r.

oddala skargi.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 21 sierpnia 2019 r. Minister Sprawiedliwości (dalej: Minister, Skarżący lub organ nadzoru), działając na podstawie art. 215 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz.U. 2018, poz. 771 z późn. zm., dalej: u.k.s.), wniósł o uchylenie, jako sprzecznej z prawem:

1. uchwały nr 2, podjętej przez Walne Zgromadzenie Izby Komorniczej w G. w dniu 31 stycznia 2019 r., w sprawie ustalenia składki celowej miesięcznej

przeznaczonej na realizowanie ustawowych obowiązków izby komorniczej, w szczególności wynikających z art. 202 ust. 1 pkt 6 u.k.s. od komornika w wysokości 1% sumy: opłat pobranych na podstawie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, wynagrodzenia prowizyjnego oraz opłat określonych w art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy o kosztach komorniczych uzyskanych w poprzednim miesiącu, pomniejszonej o składkę zapłaconą na podstawie uchwały nr 1 i 3 Walnego Zgromadzenia Izby Komorniczej z dnia 31 stycznia 2019 r., przy czym suma uiszczonych składek nie może być niższa niż 400 zł, tj. z przepisem art. 38 w zw. z art. 208 ust. 1 pkt 6 i 7 u.k.s., art. 207 ust. 5 i art. 209 ust. 3 u.k.s.;

2. uchwały nr 3, podjętej przez Walne Zgromadzenie Izby Komorniczej w G. w dniu 31 stycznia 2019 r., w sprawie ustalenia wysokości składki celowej miesięcznej przeznaczonej na realizowanie ustawowych obowiązków izby komorniczej, w szczególności wynikających z art. 202 ust. 1 pkt 6 u.k.s. od komornika oraz od asesora w wysokości 50 zł za każdy rozpoczęty miesiąc sprawowania funkcji komornika lub asesora, tj. z przepisem art. 38 w zw. z art. 208 ust. 1 pkt 6 i 7, art. 207 ust. 5 i art. 209 ust. 3 u.k.s.

W uzasadnieniu Skarżący wskazał, że w dniu 28 lutego 2019 r. Rada Izby Komorniczej w G. doręczyła Ministrowi Sprawiedliwości odpis protokołu Walnego Zgromadzenia Izby Komorniczej w G. z dnia 31 stycznia 2019 r. wraz z odpisami uchwał od nr 1 do 5, podjętymi na Walnym Zgromadzeniu Izby Komorniczej w G. w dniu 31 stycznia 2019 r. Następnie Skarżący wyjaśnił podstawy prawne oraz istotę i cel funkcjonowania samorządu komorniczego, a także omówił uprawnienia oraz ograniczenia związane z działalnością jego organów.

Analizując treść zaskarżonej uchwały nr 2 Minister wskazał, że stanowi ona „obejście przepisów prawa”, tj. art. 38, art. 208 ust. 1 pkt 6 i 7, art. 207 ust. 5 oraz art. 209 ust. 3 u.k.s. i z tego powodu nie powinna ona pozostawać w obrocie prawnym. Wskazana uchwała, zdaniem Skarżącego, pod pozorem tzw. składki przeznaczonej na określony cel - zobowiązała komorników do uiszczania comiesięcznych składek na realizowanie ustawowych obowiązków izby komorniczej, w tym wynikających z art. 202 ust. 1 pkt 6 u.k.s. Skarżący przywołał następnie treść art. 38 u.k.s. oraz wskazał, że przepis ten stanowi doprecyzowanie (uszczegółowienie) przepisu art. 208 ust. 1 pkt 6 u.k.s., albowiem wskazuje on

podmiot obowiązany do uiszczania składek na potrzeby organów samorządu komorniczego i określa zarówno dolną, jak i górną granicę wysokości tych składek. Ponadto składki uchwalane na podstawie art. 208 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 38 u.k.s. mają charakter składek miesięcznych, których uiszczanie jest obligatoryjne, a zasady ich ustalania podlegają reżimowi ustawowemu.

Z kolei składki celowe, zdaniem Skarżącego, określone w art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s. są składkami dobrowolnymi, ustalonymi *ad hoc*, których potrzeba uchwalenia powstała w związku z zamiarem realizacji jakiegoś zadania. Oznacza to, zdaniem Ministra, że do realizacji ustawowych zadań izby komorniczej, w tym pokrywania wydatków budżetowych Krajowej Rady Komorniczej (dalej: KRK), służy opłata pobierana na podstawie art. 38 u.k.s., która *de facto* została ustanowiona w uchwale nr 1 tego samego Walnego Zgromadzenia, nie natomiast miesięczna składka celowa ustanowiona w uchwale nr 2. Ta ostatnia bowiem, jak twierdzi Skarżący, zgodnie z założeniami ustawodawcy, powinna być przeznaczona na realizowanie innych zadań aniżeli zadania ustawowe izb komorniczych przewidziane w obowiązującym prawie. Ponadto, zdaniem Ministra, przy podjęciu uchwały nr 2 brali udział asesory komorniczy, którzy ustawowo zostali wyłączeni od głosowania w sprawie ustalenia wysokości składek miesięcznych na potrzeby organów samorządu komorniczego (art. 207 ust. 5 u.k.s.).

W odniesieniu do uchwały nr 3, organ nadzoru również wskazał, że jest ona niezgodna z art. 38 u.k.s., art. 208 ust. 1 pkt 6 i 7 u.k.s., art. 207 ust. 5 u.k.s. oraz art. 209 ust. 3 u.k.s. i nie powinna pozostawać w obrocie prawnym. W ocenie Ministra, uchwała ta, podobnie jak zaskarżona powyżej nr 2, nakłada na komorników i asesorów komorniczych pod pozorem składki celowej, zobowiązanie do comiesięcznego uiszczania składki na potrzeby organów samorządu komorniczego, pomimo, że do tego celu służy składka wskazana w treści art. 208 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 38 u.k.s. Co więcej, składką tą, podkreśla Minister, zostali obciążeni także asesory komorniczy, którzy w myśl art. 207 ust. 5 u.k.s. i art. 209 ust. 3 u.k.s. są wyłączeni od głosowania nad zagadnieniami związanymi z finansami izby komorniczej.

W konkluzji skargi Minister Sprawiedliwości podniósł, że w świetle zaprezentowanej argumentacji uchwały nr 2 i 3, podjęte przez Walne

Zgromadzenie Izby Komorniczej w G. w dniu 31 stycznia 2019 roku, powinny zostać uchylone jako uchwalone bez podstawy prawnej i mające jedynie na celu obejście przepisów prawa.

Pismem z dnia 16 września 2019 r. Krajowa Rada Komornicza wniosła odpowiedź na skargę Ministra Sprawiedliwości, wskazując, że nie zasługuje ona na uwzględnienie w żadnym zakresie i jako bezzasadna powinna zostać oddalona w całości. W odpowiedzi na skargę zaprezentowano argumenty przemawiające za oddaleniem skargi w odniesieniu do każdej z zaskarżonych uchwał.

W odniesieniu do uchwały nr 2, KRK wskazała, że ustawodawca przewidział dwa odrębne rodzaje składek na potrzeby organów samorządu komorniczego tj.: składkę miesięczną, opłacaną przez komorników sądowych (art. 38 ust. 1 u.k.s.) i składkę celową, tj. składkę na określone cele (art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s.). Wprowadzenie przez ustawodawcę składki celowej, zdaniem KRK, było umotywowane wprowadzeniem możliwości dodatkowego i dobrowolnego finansowego „samoobciążenia się” przez członków samorządu komorniczego, niezależnie od „podstawowego” i obowiązkowego obciążenia wynikającego wprost z ustawy.

Brak jest także podstaw do przyjęcia, zdaniem KRK, że składki celowe mogą być uchwalane wyłącznie *ad hoc*, w celu realizacji określonego zadania. Nie można więc wykluczyć, że przeznaczeniem składki celowej będzie działalność organów samorządu komorniczego, bowiem tylko przez działalność tych organów (bezpośrednio bądź pośrednio) może aktualizować się realizacja zadań samorządowych. Prawdopodobnie wykorzystania składki celowej i jej przeznaczenie na realizację określonego zadania samorządu podlegać będzie weryfikacji przez komisję rewizyjną powołaną przez Walne Zgromadzenie Izby. Przyjęcie interpretacji Skarżącego, prowadziłoby dodatkowo, zdaniem KRK, do konieczności samoopodatkowania się komorników i asesorów jednorazowo w znacznej wysokości lub do podejmowania comiesięcznych odrębnych uchwał w tym względzie, co generowałoby dodatkowe i zbędne koszty działalności samorządu. Wprowadzenie natomiast składki celowej w formie miesięcznych składek pozwala na pokrycie kosztów realizacji określonego zadania przy mniejszym obciążeniu finansowym członków samorządu.

Za nieuzasadniony przez KRK został uznany także zarzut włączenia asesorów w proces głosowania nad przyjęciem uchwały nr 2 podczas Walnego Zgromadzenia Izby Komorniczej w G.. Zgodnie z treścią art. 208 ust. 1 pkt. 6 i 7 u.k.s., do kompetencji Walnego Zgromadzenia Izby Komorniczej należy ustalanie wysokości składek miesięcznych na potrzeby organów samorządu komorniczego oraz uchwalanie składek na określone cele. Skoro ustawodawca odrębnie normuje kompetencje do uchwalania poszczególnych składek przez Walne Zgromadzenia, przyjąć należy, zdaniem KRK, że Walne Zgromadzenie władne jest do podjęcia odrębnych uchwał dotyczących poszczególnych składek: miesięcznej (art. 38 i art. 208 ust. 1 pkt. 6 u.k.s.) oraz celowej (art. 208 ust. 1 pkt. 7 u.k.s.). Jak przy tym stanowi przepis art. 207 ust. 5 u.k.s. asesorzy nie mogą brać udziału w głosowaniu w sprawach, o których mowa w art. 208 ust. 1 pkt. 5 i 6 u.k.s. Tym samym ustawodawca wyłączył asesorów od możliwości głosowania wyłącznie co do składek, o których mowa w art. 38 u.k.s. i art. 208 ust. 1 pkt. 6 u.k.s. Nie zostali natomiast oni wyłączeni z głosowania nad składkami, o których mowa w art. 208 ust. 1 pkt. 7 u.k.s. (tj. składkami celowymi). Udział asesorów w głosowaniu, zdaniem KRK, nad uchwałą nr 2 był więc ich obowiązkiem, jako członków samorządu komorniczego. Nie ma zatem podstaw do uznania, iż realizacja przepisów ustawy świadczy o naruszeniu przepisów prawa.

Odnosząc się do zarzutów wywiedzionych w stosunku do uchwały nr 3, KRK podniosła, że brak jest podstaw do przyjęcia, że składką celową (art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s.) nie mogą obciążyć się dobrowolnie asesorzy komorniczy. Okoliczność, że nie opłacają oni obowiązkowych składek miesięcznych na potrzeby organów samorządu komorniczego (art. 38 u.k.s.) wynika stąd, że nie prowadzą działalności egzekucyjnej. Nie oznacza to jednak, zdaniem KRK, że nie mogą oni, jak wszyscy członkowie samorządu komorniczego, zadecydować o pokryciu w formie składek celowych, realizacji określonego zadania wykonywanego przez samorząd komorniczy, a więc i przez asesorów komorniczych.

Zakładając racjonalność ustawodawcy, w ocenie KRK przyjąć należy, że u.k.s. przewiduje dwa rodzaje składek: podstawowe, płacone miesięcznie przez komorników sądowych (art. 38 ust. 1 u.k.s.), w wysokości ustalonej uchwałą Walnego Zgromadzenia Izby Komorniczej (art. 208 ust. 1 pkt 6 u.k.s.), podjętą bez

udziału asesorów komorniczych (art. 207 ust. 5 i art. 209 ust. 3 u.k.s.) oraz „celowe”, płacone jednorazowo, miesięcznie, kwartalnie lub w inny sposób, zgodnie z wolą członków samorządu komorniczego, które uchwalane są przez Walne Zgromadzenie Izby Komorniczej, przy udziale asesorów komorniczych, które dotyczą wszystkich członków samorządu komorniczego (art. 195 ust. 1 u.k.s.).

Odpowiedź na skargę pismem z dnia 24 września 2019 r., złożyła także Izba Komornicza w G.. Wniosła ona o oddalenie skargi Ministra i uznanie jej za bezzasadną, przy czym argumentacja zawarta w jej odpowiedzi na skargę jest w znacznej części tożsama w stosunku do stanowiska Krajowej Rady Komorniczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga Ministra Sprawiedliwości o uchylenie zaskarżonych uchwał Walnego Zgromadzenia Izby Komorniczej w G. jest bezzasadna, a przedmiotowe uchwały jako odpowiadające prawu, nie podlegają wyeliminowaniu z obrotu prawnego.

Właściwość Sądu Najwyższego w tej sprawie wynika z art. 215 u.k.s., który jednak nie reguluje kompleksowo przedmiotowego postępowania, ani też wyraźnie nie odsyła w tym zakresie do przepisów odrębnych. Należy jednak podkreślić, sposób ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w art. 215 ust. 2 u.k.s., jak i wcześniejsze orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach dotyczących kontroli uchwał organów samorządu zawodowego nie pozostawiają wątpliwości, że Sąd Najwyższy jest zobowiązany w tym wypadku zastosować odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. 2019, poz. 1460 z późn. zm.; dalej: k.p.c.) o skardze kasacyjnej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 10 stycznia 2019 r., I NO 40/18; 18 września 2014 r., III ZS 3/14 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 10 października 2012 r., III ZS 10/12; 19 września 2012 r., III ZS 9/12; 8 kwietnia 2010 r., III ZS 1/10; zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 1994 r., I PO 6/94). Oznacza to m.in., że Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę Ministra w granicach zaskarżenia, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy trafnie wskazywał, że samorząd komorniczy funkcjonuje na podstawie art. 17 Konstytucji RP oraz

przepisów właściwej ustawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 10 stycznia 2019 r., I NO 41/18; 29 czerwca 2017 r., III ZS 3/17; 7 marca 2018 r., III ZS 5/17). Powołanie samorządu zawodowego oznacza stworzenie dla danej grupy zawodowej przymusowej organizacji wyposażonej w pewne władztwo publiczne, stąd też działalność organów samorządu może być podejmowana wyłącznie na podstawie i w granicach kompetencji przyznanych ustawą przewidującą utworzenie takiego samorządu. Prowadzona w tym zakresie ocena działań podejmowanych przez organy samorządu stanowi zatem kontrolę przestrzegania przez nie zasady legalizmu (art. 7 Konstytucji RP; zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2019 r., I NO 122/19).

W tak ukształtowanym stanie faktycznym i prawnym z reguły należałoby przeprowadzić osobną kontrolę dwóch uchwał Walnego Zgromadzenia Izby Komorniczej w G. z dnia 31 stycznia 2019 r. Skarga Ministra Sprawiedliwości dotyczy bowiem *de facto* dwóch odrębnych uchwał organu samorządu zawodowego komorników. Ze względu jednak na wynikającą ze skargi zbieżność podniesionych problemów Sąd Najwyższy odniesie się do nich w sposób łączny.

W realiach niniejszej sprawy Sąd Najwyższy w składzie orzekającym za niezasadną uznał argumentację Ministra Sprawiedliwości mającą na celu podważenie legalności uchwał nr 2 i 3 Walnego Zgromadzenia Izby Komorniczej w G. z dnia 31 stycznia 2019 r. Organ nadzoru starał się bowiem wykazać, że uchwały te stanowią obejście prawa, tj. przede wszystkim art. 208 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 38 ust. 1 u.k.s. ustalającego jedyny możliwy sposób finansowania działalności organów samorządu komorniczego. Skarżący wyraźnie wskazuje, że postanowienia aktów prawa wewnętrznego „pod pozorem tzw. składki przeznaczonej na określony cel (przewidzianej w art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s.) dodatkowo zobowiązują komorników do uiszczania comiesięcznych składek na potrzeby Krajowej Rady Komorniczej” (s. 5 i 6 skargi).

Stanowiska tego nie sposób zaaprobować. Do kompetencji Walnego Zgromadzenia Izby Komorników *de lege lata* należy ustalanie wysokości składek miesięcznych na potrzeby organów samorządu komorniczego (art. 38 w zw. z art. 208 ust. 1 pkt 6 u.k.s.) oraz uchwalanie składek na określone cele, tzw. składek celowych (art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s.). W opinii Sądu Najwyższego te dwa rodzaje

świadczeń na rzecz samorządu są dwoma różnymi, odrębnymi instytucjami (instrumentami) opłacania przez członków samorządu komorniczego kosztów utrzymania i działania tegoż samorządu, w tym również jego organów. Obowiązek ukształtowania obowiązkowej (podstawowej) składki miesięcznej wynika wprost z ustawy, natomiast składki celowe mają charakter dobrowolny oraz fakultatywny i są wynikiem przyznanej samorządowi komorniczemu możliwości samostanowienia. Można ustanowić je, jak wskazuje ustawa, na określone cele. Składki celowe mają bowiem charakter samoistny i nie są w żaden sposób powiązane z zagadnieniem obowiązkowych składek miesięcznych (art. 38 w zw. z art. 208 ust. 1 pkt 6 u.k.s.), co wynika z innych podstaw prawnych obu danin i innej procedury ich uchwalania.

Trudno zgodzić się zatem z tezą Ministra, że przedmiotowe uchwały nie mogą zawierać dobrowolnego zobowiązania komorników i asesorów do dodatkowego finansowania realizacji ustawowych obowiązków izby komorniczej, nawet jeśli wśród nich wskazuje się obowiązki związane z partycypacją w budżecie KRK. Jak wskazano w doktrynie, przeznaczenie wpływów ze składki celowej musi mieścić się w zakresie ustawowych zadań samorządu komorniczego. Nie można zatem wykluczyć, że przeznaczeniem składki celowej będzie działalność organów samorządu komorniczego, ponieważ tylko przez działalność tych organów (bezpośrednio bądź pośrednio) może aktualizować się realizacja zadań samorządowych (zob. P. Rączka, *Zasady ustalania wysokości składek członkowskich na samorząd komorniczy w nowej ustawie o komornikach sądowych*, *Przegląd Prawa Egzekucyjnego* 2019, nr 4, Legalis). Ponadto w art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s. ustawodawca nie doprecyzował wymogów, co do określenia celu, na który mają być wydatkowane pozyskane ze składek środki. Przyjmuje się jednak, że cel ten nie może być sprzeczny z prawem i powinien pozostawać w związku z celami, dla których samorząd komorniczy został powołany.

Nie ma zatem, w opinii Sądu Najwyższego, żadnych przeciwwskazań, aby były to dowolnie wybrane cele, jeśli tylko służą realizacji ustawowych zadań samorządu komorniczego. Podkreślić trzeba, że w uchwale nr 2 i 3 wyraźnie wskazano, że składka celowa ma być przeznaczona na „realizację ustawowych obowiązków Izby Komorniczej w Gdańsku, w tym w szczególności wynikających z art. 202 ust. 1 pkt 6 u.k.s.”. Taka formuła uchwały prowadzi do wniosku, że po

pierwsze określona w niej dodatkowa składka nie pozostaje w sprzeczności z przewidzianym przez ustawę celem w postaci realizacji obowiązków Izby, a po drugie wskazuje, że tylko część środków z tej składki potencjalnie będzie zasilać budżet KRK. Należy także podkreślić, że w odpowiedziach na skargę trafnie wskazano, iż prawidłowość spożytkowania składki celowej, tj. na realizację ustawowych zadań samorządu komorniczego, podlega ponadto kontroli samorządowej komisji rewizyjnej. W związku z tym nie można uznać za zasadny zarzutu organu nadzoru, zgodnie z którym składki celowe stanowią dodatkowy i nieuprawniony instrument finansowania organów samorządu komorniczego. Na marginesie należy jednak odnotować, że dla potrzeb kontroli zgodności z prawem uchwał przez Sąd czy też organy kontroli samorządu, jak komisja rewizyjna, cele, na które mają być uchwalane składki powinny być ujęte bardziej precyzyjnie.

Organ nadzoru w zarzutach skargi wskazuje również, że przedmiotowe uchwały zostały przyjęte głosami asesorów komorniczych, którzy z mocy art. 207 ust. 5 w zw. z art. 209 ust. 3 u.k.s. są wyłączeni od głosowania w sprawach dotyczących ustalania wysokości składek miesięcznych na potrzeby organów samorządu komorniczego, w tym Krajowej Rady Komorniczej. Należy jednak podkreślić, że powyższy zarzut oparty jest na konsekwentnym twierdzeniu Skarżącego, zgodnie z którym Walne Zgromadzenie Izby Komorniczej w G. podejmując uchwały nr 2 i 3 w istocie dokonało obejścia prawa poprzez przyjęcie dalszych składek podstawowych pod pozorem uchwalenia składek celowych. Niewłaściwe założenie tej argumentacji zostało już wykazane powyżej, gdy Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że obok miesięcznych składek obowiązkowych (podstawowych) wystąpić mogą także składki celowe, które mogą służyć wypełnianiu ustawowych zadań i obowiązków samorządu komorniczego. Należy wyraźnie podkreślić, że w podstawie prawnej uchwały nr 2 i 3 podano art. 208 ust. 1 pkt 7 ustawy o komornikach i w ocenie składu orzekającego kwalifikacja ta nie stanowi obejścia prawa w tym względzie.

Tymczasem w art. 207 ust. 5 u.k.s., na którego naruszenie powołuje się organ nadzoru, zastrzeżono, że asesorzy nie mogą brać udziału w głosowaniu w sprawach, o których mowa w art. 208 ust. 1 pkt 5 i 6 ustawy. Przepis ten nie

dotyczy zatem głosowań nad zasadnością uchwalenia składek celowych (art. 208 ust. 1 pkt 7 u.k.s.), w których to asesory mogą brać udział. W doktrynie wskazuje się ponadto na możliwość objęcia obowiązkiem uiszczania składek celowych, w przeciwieństwie do podstawowych składek miesięcznych, poza komornikami również grupy asesorów zatrudnionych w kancelariach z obszaru izby komorniczej (P. Rączka, *Zasady ustalania...*, Legalis). Należy zatem w tym względzie podzielić argumenty KRK, która wskazuje na brak podstaw do przyjęcia tezy, że składką celową nie mogą obciążyć się dobrowolnie również asesory komorniczy, którzy zgodnie z treścią art. 195 ust. 1 u.k.s. także tworzą samorząd komorniczy. Okoliczność, że nie opłacają obowiązkowych składek miesięcznych na potrzeby organów samorządu komorniczego (art. 38 ust. 3 u.k.s.) wynika stąd, że nie prowadzą działalności egzekucyjnej. Nie oznacza to jednak, że nie mogą, jak wszyscy członkowie samorządu komorniczego, zdecydować o pokryciu, w formie składek celowych, realizacji określonego zadania wykonywanego przez samorząd komorniczy, a więc i przez asesorów komorniczych. W konsekwencji niezasadny jest zarzut, że przedmiotowe uchwały zostały nielegalnie przyjęte także głosami asesorów komorniczych.

Poczynione rozważania prowadzą do wniosku, że Skarżący nie wykazał dostatecznie, aby zaskarżone uchwały były sprzeczne z prawem, toteż Sąd Najwyższy działając na podstawie art. 215 ust. 2 u.k.s. orzekł jak w sentencji wyroku.